

31 §

En huvudman har inte ansetts kunna visa att tillräckliga skäl förelegat att i visst fall frånga den sociala kostnadsfördelningsprincipen och i stället tillämpa särtaxa. - Fråga även om fastigheten skulle anses innefatta en eller två lägenheter vid uttag av anläggnings- och bruksavgifter.

Makarna N äger tillsammans fastigheten Åre Hårbörsta 2:144 som sedan 2009-02-26 är belägen inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning. Fastigheten bebyggdes år 2006 med en villa i två plan, varav det nedre i suterräng med uppgiven bruttoarea om 101,6 kvm medan entréplanets bruttoarea uppgivits till 107,1 kvm. Det övre planet inrymmer bl.a. kök, vardagsrum med matsal, samt toalett med duschutrymme. I det nedre planet finns gästrum om ca 17,5 kvm utrustat med pentry samt vidare bl.a. badrum, bastu, separat toalettutrymme med dusch och två sovrum.

Kommunen debiterade fastighetsägarna anläggnings- och bruksavgift för två lägenheter i byggnaden, av vilka den i suterrängplanet definierats som ”i småhus belägen uthyrningsenhet med bostadsarea upp till 30 kvm” och ett belopp erlades härför med enligt uppgift 8 400 kr. Avgiften per lägenhet är annars enligt 2006 års va-taxa inom *VA-Åredalens verksamhetsområde* 10 900 kr upp till 60 kvm bostadsarea och för area däröver 13 800 kr.

Kommunen har med avseende på anläggningsavgiftens storlek delat upp verksamhetsområdet i *VA-Åredalens verksamhetsområde*, inom vilket avgiftsuttaget är högre, och *Övriga kommunen* där fastigheterna enligt va-taxan påförs en lägre anläggningsavgift. Makarna Ns fastighet är belägen inom den del av verksamhetsområdet där den högre avgiften tas ut.

Makarna N yrkade fastställt *dels* att de inte skulle vara avgiftsskyldiga för fler än en (1) lägenhet på fastigheten *dels* att det inte förelåg förutsättningar för uttag av särtaxa för den del av kommunen som hänförs till verksamhetsområdet ”Åredalen”.

Kommunen bestred makarna Ns talan i dess helhet.

Makarna N anförde bl.a.: De påbörjade byggnationen på fastigheten i Björnänge, Åre kommun, vintern 2006. Redan på ritningsstadiet visste de att de skulle få besök av släkt och vänner bosatta i södra delarna av landet och huset planerades därför med vad som senare kom att kallas en "gästdel". Ett av rummen i suterrängplanet försågs därför med ett enklare pentry. Syftet med arrangemanget var inte att underlätta för uthyrning och utrymmet har inte heller använts så. Det är därför oskäligt att avkräva dem två lägenhetsavgifter även om man från kommunens sida senare gick med på att anse utrymmet i suterrängplanet vara en "uthyrningsenhet" enligt taxan. Anläggningsavgiften betalades år 2006 och då även för "uthyrningsenheten". Även utifrån kommunens egen definition av lägenhet i § 3.2.2 i va-taxan så anser de inte att denna del av fastigheten kan betraktas som en lägenhet. Den är inte per definition avskild då fastigheten är ett enfamiljshus där de två delarna, liksom övriga utrymmen i byggnaden, endast åtskiljs av en helt normal innerdörr. - Det föreligger också en orättvisa i va-taxan på så sätt att det är ca 38 % dyrare att ansluta en fastighet till vatten och avlopp i Åredalen än i övriga delar av verksamhetsområdet. En sådan skillnad i avgiftsbörda måste ifrågasättas. Kommunen har inte förmått visa att förutsättningar föreligger för uttagande av särtaxa för en så betydande del av kommunens yta och befolkning som Åredalen utgör. - De har dock inte något att erinra mot kommunens beräkning av avgiftsuttaget i och för sig.

Kommunen anförde: Åre kommun anser att fastigheten, som fysiskt anslöts till kommunens va-anläggning år 2006, innehåller två lägenheter i enlighet med de ritningar som ingivits i målet och som varit underlag för bygglov. Den mindre lägenheten har stängbar ingång från hallen, kokmöjligheter och tillgång till vatten och avlopp. I kommunen har man betydande problem med fastighetsägare som utrustar sina fastigheter på ett sätt som inte svarar mot dimensioneringen av den kommunala infrastrukturen. Det är därför helt nödvändigt att avgifterna tas ut efter det faktiska antalet lägenheter om kommunen skall förmå finansiera driften av nyinvesteringar i va-nätet. I paret Ns fall har kommunen med stöd av § 3, p. 3.2.2 i va-taxan funnit att fastigheten är be-

byggd och utrustad på ett sådant sätt att den svarar mot två lägenheter. Beroende på lägenheternas storlek uttas en större eller lägre avgift per lägenhet. Oenighet har rått om den mindre lägenheten i byggnadens suterrängvåning i fråga om den skall anses som lägenhet mindre än 60 kvm enligt va-taxan § 5.1 d eller räknas enligt gemensamma bestämmelser på s. 5 i taxan som uthyrningsenhet i småhus. Kommunen har här gått fastighetsägarna till mötes och, med ändring av ett tidigare beslut, påfört fastigheten en avgift om 8 400 kr (2006 års taxa) för den mindre lägenheten. Den återstående lägenheten i entréplan kommer dock att taxeras som en ordinär lägenhet, större än 60 kvm, till 13 800 kr. Härtill kommer fast bruksningsavgift för två lägenheter med stöd av § 15 andra momentet, första stycket i va-taxan.

Taxeområdet Åredalen sträcker sig från och med Duveds samhälle i väster till och med Hotell Continental i Åre samhälle i öster. Området präglas av extrema säsongsvariationer, med omkring 30 till 40 gånger högre belastning under vintersäsongen jämfört med övriga årstider. Detta kräver mycket kostnadskrävande anpassningar, eftersom anläggningen måste dimensioneras efter belastningstopparna. Ytterligare en komplikation är att länsstyrelsen endast tillåter ett enda reningsverk i Åre samhälle samtidigt som avloppsflödena från kommunens övriga verksamhetsområden kan fördelas på hela 16 reningsverk. Efterforskningar har gjorts för att finna bakgrunden till den gällande särtaxan som antogs av Åre kommun 1992-11-25 och som trädde i kraft 1 januari 1993. Något underlag annat än själva fullmäktigebeslutet har dock inte återfunnits. Uppgifter från tjänstemän och politiker som var verksamma vid tiden för särtaxans införande ger dock vid handen att det var de nya exploateringarna i Åre by framför allt i slutet av 1980-talet som medförde ett mycket stort behov av investeringar i den allmänna va-anläggningen. Det konstaterades att anläggningsavgiften i den dåvarande va-taxan gav en relativt låg täckningsgrad i förhållande till utbyggnadskostnaden jämfört med anslutningskostnaden i övriga delar av kommunen. Differentieringen av anläggningsavgiften innebar således en anpassning till utbyggnadskostnaderna inom olika delar av den allmänna va-anläggningen.

Kommunen har alltsedan införandet år 1993 haft differentierade anläggningsavgifter för Åredalen och övriga delar av verksamhetsområdet. Motivet till att i dag ha kvar särtaxan är att det alltså råder sådana särskilda förhållanden som gör att särtaxa inte bara kan, utan skall tillämpas. Kostnadsskillnaderna är enligt kommunens mening beaktansvärda och motiverar en särtaxa. Kommunen har sammanställt uppgifter om de investeringar som gjorts i va-verksamheten under perioden 1991-2008 och av dessa framgår att det är exploateringen i Åredalen som påkallat de stora, totala investeringarna i va-verksamheten. Under de senaste tio åren är mer än 70 % av de områdesspecifika investeringarna hänförliga till Åredalen och sett på den senaste femårsperioden är andelen ännu större, 86 %.

Skulle den differentierade taxan inte anses motiverad anser kommunen att det är anläggningsavgifterna för Åredalen som speglar fastigheternas andel i kostnaderna för att ordna va-anläggningen. Det är således inte differentieringen för Åredalen som kan ifrågasättas utan särtaxan för övriga delar av verksamhetsområdet, för vilka må kunna ifrågasättas huruvida kostnaderna är beaktansvärt lägre än kostnaderna i Åredalen. Kommunen vill framhålla att investeringar i va-verksamheten under framför allt den senaste femårsperioden varit starkt koncentrerad till Åredalen och att de anläggningsavgifter som tillförts va-kollektivet under en ännu längre period till mycket stor del kommit från fastigheter i Åredalen. Samtidigt är det enligt kommunens uppfattning tydligt att inte ens anläggningsavgiften för Åredalen fullt ut motsvarar den genomsnittliga utbyggnadskostnaden per fastighet av allmän anläggning i kommunen. Delar av utbyggnadskostnaden får alltså finansieras via bruksavgifter, för vilka någon avgiftsdifferentiering inte görs. Fastighetsägarna i Åredalen har således inte behövt betala mer än vad som motsvarat fastigheternas andel av kostnaderna för att ordna va-anläggningen. Kommunen har samlat uppgifter om utbyggnadskostnaderna för flera under senare år tillkomna utbyggnadsområden inom kommunen som visar, att av en anläggningsavgift beräknad enligt taxan för Åredalen, motiveras 70 % av avgiften av utbyggnadskostnaden för det lokala ledningsnätet, medan ca 30 % motiveras av kostnaderna för huvudledningsnät, pumpstationer, vattenverk, tryckstegringsstationer, reservoarer, avloppsreningsverk och liknande gemensamma anläggningar. Kommunen anser

erfarenhetsmässigt att investeringskostnaderna för sådana gemensamma anläggningsdelar utgör en relativt större andel av de totala investeringskostnaderna än som genom nu gällande taxa tas ut genom anläggningsavgifter.

Anläggningsavgiften för Hårbörsta 2:144 uppfyller väl va-lagens fördelningsprinciper på ett skäligt och rättvist avgiftsuttag så att fastighetsägarna inte behövt betala mer än vad som motsvarar fastighetens andel av kostnaden för att ordna anläggningen.

I fråga om de av kommunen redovisade investeringarna i va-verksamheten genmälde makarna N : Vi har inga andra synpunkter på redovisningen än att vi kan konstatera att de kraftigt ökade beloppen och procenttalen för Åredalen under år 2007 kan förklaras med att man tvingades till investeringar i utbyggnad av reningsverket i Vik på grund av VM-satsningen och det kraftigt ökade antalet hotellbäddar i Åredalen. Denna investering översteg budget kraftigt på grund av bristfällig upphandling av utbyggnaden av reningsverket och bör inte ligga oss boende i Åredalen till last. Den skall ses som en oförutsedd kostnad som ska belasta det gemensamma. Tar man bort kostnaden på 18 milj. kr år 2007 och lägger på den gemensamma kostnadskontot blir resultatet i stället att Åredalen svarar för en lägre andel av de totala investeringskostnaderna än övriga delar av verksamhetsområdet, ca 27 milj. kr mot ca 34 milj. kr för övriga delar. Det faktum att Åredalen har en avsevärt högre andel hotell m.m. än övriga delar ökar upp antalet lägenheter per abonnent inom Åredalen. Med det nya reningsverket Vik har man kalkylerat med en belastningsökning från 22 000 till 37 000 bäddar. Hade inte dessa hotell funnits hade det inte heller funnits behov av de extrema investeringar som påförts Åredalens verksamhetsområde. Skall då kommunen finansiera de kostnader som uppkommer genom turismen på de kommuninnevånare som råkar bo just i Åredalen? Turisterna genererar arbetstillfällen och skatteintäkter för hela kommunen och inte bara Åredalen. Investeringarna kommer på så vis hela kommunen till gagn, inte bara Åredalen, vilket borde visa på självklarheten i att alla skall dela på dessa kostnader.

Kommunen bestred att den höga utbyggnadskostnaden för reningsverket i Vik skulle ha berott på bristfällig upphandling och anförde ytterligare bl.a.: Den investering som gjordes i Åredalen år 2007 är i allt väsentligt hänförlig till om- och utbyggnad av Vikverket, ett avloppsreningsverk som betjänar fastigheterna inom Åredalens verksamhetsområde. Kostnaden var en nödvändig kostnad i va-verksamheten som i sin helhet, eftersom reningsverket betjänar Åredalen, skall belasta den delen av verksamhetsområdet.

Sedan kommunen beretts tillfälle att komplettera utredningen i målet anförde kommunen, med hänvisning till beräkningarna beträffande investeringskostnaderna i ytterligare bl.a.: Den allmänna va-anläggningen i kommunen betjänar sammanlagt ca 3 100 abonnenter, tillsammans innehållande ca 9 700 lägenheter. Åredalens verksamhetsområde omfattar ca 900 abonnenter med sammanlagt 4 350 lägenheter. Övriga verksamhetsområdet i Åre kommun omfattar sammanlagt ca 2 200 abonnenter med sammanlagt ca 5 350 lägenheter. Varje fastighets andel av respektive områdes investeringar under perioden 1991-2008 är således ca 50 000 kr ($45\,099\,211/900$) i Åredalen och ca 15 000 kr ($34\,012\,220/2\,200$) för övriga delar räknat per abonnent och beräknat per lägenhet blir det ca 10 400 kr i Åredalen och 6 400 kr i övriga delar. Åredalens områdesspecifika investeringar är således drygt 300 % högre i Åredalen än i övriga kommunen, räknat per abonnent. Räknat per lägenhet är anläggningskostnaden ca 62 % högre i Åredalen. För att beräkna kostnadstäckningsgraden väljer kommunen att fördela de för anläggningen gemensamma investeringarna efter lägenhetsantalet. Under perioden 1991-2008 uppgick dessa till ca 4 450 kr/lägenhet ($43\,217\,361/9\,700$). En fördelning av de gemensamma investeringskostnaderna på de två områdena skulle då bli $4\,450 \times 4\,350 = \text{ca } 19\,350\,000$ kr för Åredalen och $4\,450 \times 5\,350 = \text{ca } 23\,800\,000$ kr för övriga kollektivet. Anläggningskostnaden för Åredalens anläggning uppgår således till $(\text{ca } 19,35 + 45,1) = \text{ca } 64,5$ milj.kr motsvarande ca 15 000 kr per lägenhet. Anläggningskostnaden i övriga verksamhetsområdet uppgår till $(\text{ca } 23,8 + 34) = \text{ca } 57,8$ milj. kr motsvarande ca 10 800 kr per lägenhet. Respektive fastighets andel av kostnaden för ”sin” andel av den allmänna va-anläggningen kan då sägas vara 38 % högre i Åredalen än i övriga verksamhetsområdet. Ett typhus A hade enligt 2007 års va-taxa med tillämpning av särtaxan en anläggningsavgift för

tre ändamål uppgående till 108 000 kr i Åredalen och 78 700 kr i övriga verksamhetsområdet. Generellt innebär således särtaxan att anläggningsavgiften är 38 % högre i Åredalen än i övriga verksamhetsområdet. - Några andra särförhållanden beträffande Hårbörsta 2:144 än att fastigheten ligger inom Åredalens verksamhetsområde görs inte gällande.

Va-nämnden yttrade: Enligt 24 § lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster – vattentjänstlagen – skall en fastighetsägare under där närmare angivna förutsättningar betala avgifter för tillgången till en allmän va-anläggning och i lagens 31 § regleras hur kostnaderna för den allmänna va-anläggningen skall fördelas genom avgifter på de avgiftsskyldiga. Makarna N har inte ifrågasatt att de är avgiftsskyldiga men gjort gällande att de anläggnings- och bruksavgifter som påförts för fastighetens anslutning och brukande av den allmänna va-anläggningen strider mot vattentjänstlagens fördelningsregler i 31 §. De får även anses ha ifrågasatt om va-taxans definition av ”lägenhet” kan anses omfatta deras gästdel i suterrängvåningen.

Enligt § 3 p.3.2.2 i va-taxan avses med lägenhet ”avskilda och med egen stängbar ingång från det fria eller från trapphus eller korridor försedda utrymmen, bestående av ett eller flera rum. Till lägenhet hör kök eller kokmöjligheter (kokvrå, kokskåp), tillgång till vatten, avlopp och avträde och kan även höra extra utrymmen utanför den avskilda lägenheten”.

Va-nämnden kan av utredningen i målet inte finna annat än att byggnaden i detta fall innehåller två lägenheter, av vilka den mindre i suterrängdelen kan falla under rubriken ”uthyrningsenhet” i va-taxan under gemensamma bestämmelser till § 5. De aktuella utrymmena har uppmätts vara mindre än 30 kvm och har kokmöjligheter vilket enligt taxan kvalificerar dem till att vara en uthyrningsenhet. Om uthyrning sker eller inte är inte avgörande utan det är möjligheterna härtill som styr avgiftsuttaget i taxan. Lägenhetsavgiften i va-taxan är en nyttorelaterad avgiftsparameter som utgår från att möjligheterna att nyttja den allmänna va-anläggningen ökar med fler lägenheter i en byggnad. Detta är helt i enlighet med huvudregeln i 31 § första stycket vattentjänstlagen där det stadgas att avgifterna skall bestämmas så att kostnaderna fördelas på de av-

giftsskyldiga enligt vad som är skäligt och rättvist. Härmed avses främst avgift efter nytta. Makarna Ns fastställelseyrkande i denna del kan således inte bifallas.

I fråga om makarna Ns yrkande rörande särtaxa för "Åredalen" gör Va-nämnden följande bedömning.

Makarna Ns talan avser att Va-nämnden skall fastställa ett förhållande för hela Åredalen något som inte är möjligt. Deras talan får emellertid primärt förstås gälla deras egen fastighet för vilken de naturligtvis kan yrka och få prövat huruvida denna skall omfattas av särtaxan.

Annat har inte framkommit än att det i målet är fråga om en (1) va-anläggning med gemensam administration men med flera uppdelade verksamhetsområden och ett flertal reningsverk. Med stöd av 31 § andra stycket vattentjänstlagen har huvudmannen då möjlighet att inom verksamhetsområdet för den allmänna va-anläggningen frångå nyttoprincipen och differentiera avgifterna "om vattentjänsterna för en viss eller vissa fastigheter på grund av särskilda omständigheter medför kostnader som i beaktansvärd omfattning avviker från andra fastigheter i verksamhetsområdet...." Avgifterna skall då bestämmas med hänsyn till skillnaderna.

Va-nämnden konstaterar att det är huvudmannen som har att visa att förutsättningarna för uttag av särtaxa är för handen. Kommunen har, som huvudman för den allmänna va-anläggningen, vid förberedande förhandling i målet förelagts och inkommit med en utredning som angivits utgöra grunden för skillnaden i avgiftsuttag med avseende på anläggningsavgiften mellan Åredalen och övriga kommundelar. Det har därvid framkommit att avgiftsdifferentieringen har gällt sedan år 1993 men att någon dokumentation om bakgrunden till beslutet om särtaxa den gången inte finns bevarad. Enligt vad kommunen fått fram från olika personer som var verksamma vid särtaxans införande så motiverades differentieringen av anläggningsavgiften av utbyggnadskostnaderna inom olika delar av den allmänna va-anläggningen och på grund av särskilda förhållanden är kostnadsskillnaderna enligt kommunen alltså beaktansvärda och motiverar

en särtaxa för Åredalen. Kommunens utredning visar visserligen att det totalt åren 1991-2008 investerats mest i va-verksamheten i Åredalen men vari investeringarna bestått och hur kostnaderna fördelats mellan posterna ”gemensamt”, ”Åredalen” och ”Övriga” redovisas inte. Det kan dock konstateras att investeringarna ingalunda alltid varit högst i Åredalen. Totalt skulle över åren 35 % av investeringarna ha varit av gemensam natur medan investeringarna för Åredalen och övriga delar legat på 37 % respektive 28 %. Som framgår av sammanställningen och framhållits av kommunen har under de allra senaste åren och särskilt åren 2005 och 2007 investeringarna i Åredalen kraftigt överstigit kostnaderna inom övriga delar av verksamhetsområdet. Vad som närmare ligger bakom dessa siffror har inte redovisats. Det förhållandet att det t.ex. byggs ovanligt mycket under vissa år i någon del av verksamhetsområdet medför naturligtvis att va-kostnaderna där temporärt ökar men innebär i sig inte något särförhållande som kan motivera särtaxa. Makarna N har beträffande den höga kostnaden på 18 milj. kr som för år 2007 påförts Åredalen påpekat att denna kan förklaras av den utförda utbyggnaden av reningsverket i Vik i samband med VM-satsningen. Kommunen har också uttalat att den investeringen ”i allt väsentligt” är hänförlig till om- och utbyggnad av Vikverket, ett avloppsreningsverk som betjänar fastigheterna inom Åredalens verksamhetsområde. Att kostnaderna i och för sig varit nödvändiga sådana i va-verksamheten har inte ifrågasatts men makarna N har visat att om kostnaden i stället förts upp på det gemensamma kontot så hade vad som totalt investerats i Åredalen enligt beräkningarna understigit vad som investerats i övriga delar av verksamhetsområdet. Va-nämnden anmärker att när investeringar görs i nya anläggningsdelar i t.ex. reningsverk vid utbyggnad av reningskapaciteten så skall sådana kostnader, om nya anläggningsavgifter tas ut, av rättviseskäl i princip täckas genom uttag av avgift av alla fastigheter som är anslutna till den allmänna avloppsanläggningen. Detta har i praxis ansetts gälla även när den utbyggda anläggningen endast betjänar en begränsad krets av fastigheter (se t.ex. Va-n beslut 1981-11-11, BVa 80 och NJA 1983 not. A 2). I nu aktuellt fall har inte påförts nya anläggningsavgifter men den stora investeringskostnaden har tillåtits belasta enbart Åredalen och anförts som motiv för särtaxa i det området. Den utförda utbyggnaden av reningsverket torde vara motiverad av en ökad belastning på grund av ett utökat antal anslutna byggnader/lägenheter.

Ingenting har härvid framkommit som visar på att detta skulle innebära något särförhållande vid utbyggnad av en allmän va-anläggning som motiverar särtaxa. Det skall i sammanhanget också framhållas att även om det kan vara dyrare att förse en fastighet inom ett område som t.ex. betjänas av ett reningsverk med särskilt hög reningskapacitet med avlopp än fastigheter anslutna till enklare reningsverk, så beror den högre kostnaden i ett sådant fall inte på att fastigheten som sådan är dyrare att ansluta. I sistnämnda hänseende har inte heller påståtts från kommunen att kostnaderna för anslutning av Hårbörsta 2:144 skulle i beaktansvärd grad avvika från anslutningskostnaden för andra fastigheter inom verksamhetsområdet. Beräkningar inom Va-nämnden visar också på att om reningsverkskostnaden ”i allt väsentligt” upptas som gemensam kostnad för va-kollektivet så uppstår ingen kostnadsskillnad eller i vart fall ingen beaktansvärd sådan mellan de aktuella områdena med tillämpning av kommunens beräkningsmetod; kostnader per lägenhet för tiden 1991-2008. Beräkningsmetoden som sådan måste emellertid ifrågasättas eftersom den, som det får förstås, inte tar hänsyn till att många av fastigheterna/ lägenheterna kanske inte alls är anslutna under den angivna tidsperioden.

Kommunen har vidare framhållit att sökandena inte genom påförd avgift kommer att betala mer än vad som motsvarar deras fastighets andel av kostnaderna för att ordna va-anläggningen utan att kostnaderna dessutom måste täckas genom bruksavgifter. Det saknas anledning att ifrågasätta dessa uppgifter. En huvudman har givetvis alltid möjlighet att låta fastighetsägarna bidra med lägre avgifter än som motsvarar fastighetens andel i kostnaderna för att ordna va-anläggningen och i stället täcka resten av kostnaderna på annat vis (bruksavgifter, skattefinansiering o.d.) Men målet handlar om huruvida kostnaderna för den allmänna va-anläggningen är sådana att det finns anledning att frångå den grundläggande sociala fördelningsprincipen i 31 § första stycket vattentjänstlagen. Kommunen synes i denna fråga själv vilja ifrågasätta om det i själva verket inte är så att det är övriga delar av verksamhetsområdet som betalar för låga avgifter och om kostnaden för anslutning av fastigheter i dessa områden verkligen skiljer sig beaktansvärt från motsvarande kostnader i Åredalen. Va-nämnden har på föreliggande utredning inte kunnat finna att sådana kostnadsskillnader föreligger.

Sammantaget finner Va-nämnden att kommunen inte visat fog för uttag av särtaxa för anslutning till kommunens va-nät av Hårbörsta 2:144 eftersom inga särförhållanden visats föreligga beträffande fastighetens anslutningsförhållanden som föranlett beaktansvärt högre kostnader för huvudmannen och inte heller att särförhållanden föranlett sådana kostnader därför att fastigheten ingår i Åredalens område, om nu detta område alls skall ses som en enhet ur avgiftssynpunkt.

Makarna Ns fastställsetalan skall således ogillas beträffande att de endast skulle vara avgiftsskyldiga för 1 lägenhet på fastigheten men bifallas såtillvida att det inte visats förutsättningar till uttag enligt särtaxa för Åredalen för deras fastighet.

Med ogillande av makarna Ns talan i övrigt fastställde Va-nämnden att anläggningsavgiften för deras fastighet Hårbörsta 2:144 inte skulle utgå enligt inom Åredalens verksamhetsområde tillämpad särtaxa.

Beslut 2009-12-18, BVa 62

Mål nr, Va 112/07